

POSTANOWIENIE

Dnia 25 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z odwołania E. S.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w O.
o prawo do renty rodzinnej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 25 marca 2014 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 23 lipca 2013 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 lipca 2013 r. Sąd Apelacyjny, Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w (...) oddalił apelację E. S. od wyroku Sądu Okręgowego w O. z dnia 5 grudnia 2012 r., oddalającego jej odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w O. z dnia 31 maja 2012 r. w przedmiocie odmowy przyznania prawa do renty rodzinnej po ojcu. Na podstawie opinii biegłych sądowych przyjęto, że ubezpieczona nie spełnia wynikającego z art. 68 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) warunku nabycia prawa do renty rodzinnej, gdyż nie stała się całkowicie niezdolna do pracy i samodzielnej egzystencji przed dniem 31 sierpnia 1994 r., tj. przed ukończeniem nauki.

Skarga kasacyjna ubezpieczonej, obejmująca wyrok Sądu drugiej instancji w całości i zawierająca wniosek o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi

Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania, została oparta na podstawie naruszenia przepisów postępowania – art. 5 w związku z art. 232 zdanie 2 i art. 212 § 2 k.p.c. przez niepouczenie wnioskodawczynie o celowości ustanowienia zawodowego pełnomocnika oraz art. 382 w związku z art. 391 k.p.c. przez ograniczenie prowadzonego postępowania dowodowego do opinii biegłych neurologa, psychiatry i psychologa, bez odniesienia się do faktów i twierdzeń wnioskodawczynie oraz dowodów zgromadzonych w aktach dotyczących wcześniejszych okresów leczenia.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania podniosła, że skarga kasacyjna jest uzasadniona, gdyż z powodu istotnych uchybień proceduralnych mogących mieć wpływ na treść orzeczenia nie rozstrzygnięto faktów zasadniczych dla sprawy, przez co zaskarżone orzeczenie nie odpowiada prawu. Skomplikowanie sprawy pod względem faktycznym i prawnym przekraczało umiejętności jej nieprofesjonalnego pełnomocnika, więc zachodziła uzasadniona potrzeba pouczenia jej o przysługującym uprawnieniu do ustanowienia zawodowego pełnomocnika, tym bardziej że na każdym etapie postępowania zauważalna była jej nieporadność, błędnie kwalifikowana jako postawa roszczeniowa. Zwróciła także uwagę, że w piśmiennictwie krytycznie odniesiono się do możliwości udzielania pouczeń tylko w razie uzasadnionej potrzeby.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W ramach przedsądu ocenie w tym zakresie podlegają tylko przyczyny kasacyjne przewidziane w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Nie są badane podstawy skargi określone w art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., więc wymagane jest samodzielne i odrębne uzasadnienie wniosku (art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c.). Przytaczanie w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania argumentów sprowadzających się do opisu zarzutów ujętych w podstawach skargi nie świadczy o jej oczywistej zasadności i nie może być skuteczne.

Uwzględniając to, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).